

måste befria oss från oligarkin

lagen garanterar också alla medborgares "personliga, ekonomiska och kulturella välfärd" samt "rätt till arbete, bostad och utbildning", men alla vet att detta inte är bindande. Ingen domstol får döma efter grundlagen, enbart efter de lagar, ofta motstridiga, som den styrande oligarkin behagar instifta. Det är en tillvaro på oligarkins nåder: "Du får din mat på bordet så länge du håller käften och gör som du blir tillsagd."

I det amerikanska systemet skall där- emot domstolarna rätta sig efter författningen, och det finns kontrollmekanismer som kan förhindra maktfullkomlighet från de styrandes sida. Tanken bakom det amerikanska systemet är att den medborgarstyrda staten skall vara mäktigare än alla privata politiska och ekonomiska intressen, hur starka dessa än är.

När denna princip har tillämpats i historien av upplysta medborgare har oligarkiska tendenser kunnat bekämpas. Så var det t.ex. under krisen på 1930-talet, när Franklin D. Roosevelt tvingade de mäktiga privata intressena på Wall Street att böja sig för hela nationens intressen.

I det senaste kongressvalet gjorde den sig också gällande, när LaRouches politiska kampanjorganisation och särskilt hans ungdomsrörelse ledde en mobilisering av väljarkåren som resulterade i en klar politisk seger över Bush-Cheney-regeringens krigs- och spekulationspolitik. Nu har demokraterna en majoritet i både representanthuset och senaten, och vägen ligger öppen för ett riksriktsförfarande mot den farliga och psykotiska duon Bush-Cheney.

Ungdomsrörelsens fortsatta mobilisering kommer att bli avgörande för att föra riksriktskampanjen till seger. (Se sid. 2-3.)

I Sverige, liksom i många andra europeiska länder, har vi däremot en variant av det parlamentariska systemet. Regeringen utses av riksdagen, och kan också när som helst fällas av riksdagen, vilket gör den svag och utlämnad till tillfälliga opinionssvängningar. Ett parlamentariskt system är med andra ord lätt att styra och manipulera för den oligarkiska makten, speciellt som kungahuset, ämbetsverken och framför allt riksbanken skall skötas oberoende av de folkvalda i riksdag och regering. De "oberoende" ämbetsverken, inklusive den statliga radion och televisionen, leds i stället av styrelser samman- satta enligt Mussolinis korporativistiska system av de stora intresseorganisationerna (läs: socialdemokraternas och Wallenbergs) liksom av s-märkta tjänstemän.

Människorna må häftigt debattera sina olika ideologiska ståndpunkter men vad de inte ser är att de styrs av samma oligarkiska monster från båda hållen, både på den s.k. vänsterkanten och den s.k. borgerliga sidan. Resultatet av denna skendemokrati är att rättigheter och förmåner godtyckligt delas ut av en maktfullkomlig politisk och ekonomisk maktelit.

Den typiska svensken hävdar med tjurskallig bestämdhet att det *går inte* att ändra på systemet och att "globaliseringen" är något slags naturnödvändighet som ingen kan göra något åt. Hur ofta hör man inte folk säga: "Åh, dom där hetlevrade italienarna och fransmännen, dom protesterar min-

Francisco Goya, *Caprichos* nr 38. "Och hans farfar var likadan. Släktforskare och heraldiker har gjort det stackars djuret tokigt. Han är inte ensam."

sann mot sina regeringar. Men inte vi, inte. Vi knyter näven i byxfickan och tiger och lider, vilka stolligheter dom än hittar på."

Denna totala passivisering av det svenska folket har *inte* med utetemperaturen att göra. Det har att göra med att svensken i gemen har införlivat det oligarkiska tänkesättet med sitt eget.

Följande oligarkiska rättesnören gäller:

- Jag måste först tänka på mitt jobb och min familj. Det är faktiskt inte bara min första utan min *enda* prioritet.

- Någon annan får ta ansvar för de stora frågorna, som t.ex. barnens och nationens framtid, för själv har jag inte tid att tänka på det.

- Diskutera aldrig politik eller religion på jobbet eller på släkträffar för det slutar alltid med bråk och konflikt. Om man aldrig talar om något viktigt undviker man konflikt.

Men priset man betalar för att undvika konflikter är att man fränhänder sig ansvar. Det ansvaret har vi svenskar i stället överlåtit till oligarkin. Om vi vill kan vi ta tillbaka det, till och med efter tvåhundra års skuggtillvaro.

Nu har vi nämligen hamnat i ett skarpt läge. I dagens finanskris tänker den internationella oligarkin behålla makten i världen genom krig för att driva igenom en ny slaveekonomi till priset av miljarder människors väl och ve.

Ingrodda vanor och beteendemonster *kan* brytas, om bara viljan är stark nog. Hjälpen kan komma i form av LaRouches ungdomsrörelse. Ungdomen är motorn i

all förändring, vilket den varit genom hela historien. På så sätt kan vi som medborgare ta tillbaka ansvaret för våra liv och vårt land, fria från den oligarkiska tankekontrollen.

Lösningen ligger i att förverkliga den kreativa potential som ligger och väntar på att väckas till liv hos var och en av oss. LaRouches ungdomsrörelse är gnistan som kan tända våra själar. Vi måste ha modet att följa dem fram mot en verklig framtid, präglad av vetenskap och mänskligt framåtskridande, där alla medborgare tar ansvar för hela samhällsutvecklingen, inte bara någon enskild aspekt.

Möjligheten att skaffa fram alla resurser som mänskligheten behöver, i form av riklig tillgång till rent vatten, billig energi och bättre sjukvård, finns med en utökad användning av kärnkraften och den kommande utvecklingen av fusionstekniken. Vi har ingen anledning att förtvivla, om vi släpper loss vår kreativitet att arbeta för kommande generationer.

En veteran i den amerikanska kampen för medborgerliga rättigheter sa en gång, att de svarta amerikanerna inte skulle bli verkligt fria från sina rasistiska förtryckare förrän de gjorde sig kvitt "niggern" i sitt eget inre. Det var det som Rosa Parks började göra 1955 i Montgomery, Alabama, när hon vägrade att flytta sig från sin plats i den del av bussen som var reserverad för "vita".

Nu är det dags för svensken att göra sig kvitt "undersåten" i sitt eget inre. Annars kommer vi aldrig att bli fria och ingen förändring till det bättre kommer att ske. □

James Fenimore Cooper om det europeiska problemet

I det oligarkiska systemet finns ingen högre moralisk rätt, bara ett samhällskontrakt. En som hade förstått denna väsentliga skillnad mellan den amerikanska medborgarstyrda nationalstatsrepubliken och den oligarkiska venetianska modellen var den amerikanske 1800-talsförfattaren och patrioten James Fenimore Cooper. I förordet till romanen The Bravo (Den lejde mördaren) skriver han:

"Den politiska frihetens historia, skriven helt och hållet ur mänsklighetens synvinkel, lyser alltjämt med sin frånvaro i litteraturen. I nationer som tillkommit på felaktiga grunder torde man finna att medborgaren, eller snarare undersåten, har tillkämpat sig den ena fri- och rättigheten efter den andra, allt eftersom hans växande förstånd och betydelse både tillrådde och tvingade honom att försvara de rättigheter som var nödvändiga för hans välbefinnande. En viss anhopning av dessa fri- och rättigheter utgör, med Schweiz som det enda och nytillkomna undantaget, fortfarande själva grunden för den europeiska friheten.

Läsaren behöver knappast upplysas om att denna frihet, oavsett om den är stor eller liten, är beroende av en princip som skiljer sig helt från vår [amerikanska]. Här [i Amerika] utgår inte fri- och rättigheterna från, utan de ges till statsledningen, och är således med andra ord en överlåtelse av naturliga rättigheter som folket gör till staten, för att komma i åtnjutande av samhällets beskydd. Så länge denna avgörande skillnad består mellan oss själva och andra nationer vore det fåfångt att leta efter motsvarigheter i deras institutioner.

Det är sant att, i en tid som denna, folkopinionen i sig är ett kontrakt, och att även den mest despotiska stat som existerar inom kristendomens ramar till någon del respekterar dess inflytande. De beskedligaste och rättfärdigaste regeringarna i Europa är i detta ögonblick i teoretisk mening despotier. Både furstens och folkets natur faller till stor del under denna kategori; och man får aldrig glömma bort att även om det senares natur kan vara nog så stabil, är den förras ombytlig. Trots alla tänkbara fördelar som kan komma av en rättfärdig statsledning, med kloka och barmhärtiga furstar, rymmer ett styre som inte är ordentligt grundat på folket ändå ett ofrånkomligt och tryckande missförhållande av största vikt, nämligen ett behov att stödja sig på fysiskt våld och betungande pålagor, mot det stora flertalets naturliga handlande."